

Ἐκ τῆς σημ. τοῦ κυνηγοῦ συνεκδ. ὁ γυναικοθήρας: *Εἶδα μορφὴν τοῦ ὑναίκας ἦτον εὐτή, ἕνας καλὸς ἀβιτζολός το' ἐχρειάζουδ' ἀνε νὰ τὴν ἀβιτζολοῇ νὰ σοῦ πῶ ὦ!* (ἐγὼ) Συνών. *κυνήγος*.

ἀβιτζολογῶ ἀμάρτ. ἀβιτζολοῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβιτζολόγος.

Ἐκ τῆς σημ. τοῦ κυνηγῶ συνεκδ. ἐπιζητῶ τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, γυναικοθηρῶ: *Πῶς μ' ἀρέσει ν' ἀβιτζολοῶ!* Φτὸς ὅλη μέρα ἀβιτζολοῶ τοὶ ὑναῖκες. Μούρ' ἔλα μ' ἀβιτζολομένη τὴν ἔχω ὦ, μὰ δὲν ἤκαμα δουλειὰ (ἂν καὶ ἔχω κυνηγήσει αὐτὴν τὴν γυναῖκα, δὲν κατώρθωσα τίποτε). Συνών. *κυνήγῶ*.

ἀβιτζόσκυλλος ὁ, ἀμάρτ. ἀβιτζόσκυλλος Πόντ. (Σάντ.) ἀβιτζόσκυλλος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβιτζῆς καὶ σκύλλος.

Κύων κυνηγετικός.

ἀβυζάκωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζάκωνω.

Ὁ μὴ προσκεκολλημένος που στερεῶς: *Οἱ ἀβδέλ-λες ἐν' ἀβυζάκωτες τὸ' ἐν νὰ π-πέσουν (καὶ θὰ πέσουν).*

ἀβυζάλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀβυζάλιστος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀβυζάλιος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζαλίζω.

Ὁ μὴ θηλάσας, ὁ ἀθήλαστος ἐνθ' ἀν.: *Μωρὸν ἀβυζάλιστον Τραπ. Μωρὸ ἀβυζάλιο Ὁφ. Συνών. ἀβύζαχτος 2.*

ἀβύζαχτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀβύζαστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβύζαχτος.

Ἄνευ θηλασμοῦ: *Ἀβύζαστα ἔχω ἀκόμα (δὲν ἔχω ἀκόμη θηλάσει).*

ἀβύζαχτος ἐπίθ. ἀβύζαστος Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀβύζαστους Θράκ. (Αἰν.) ἀβύζαστος Σύμ. ἀβύζαχτος Ἡπ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) κ. ἀ. ἀβύζαχτους Ἡπ. (Ζαγόρ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. κ. ἀ. ἀβύζαχος Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Σουδεν.) κ. ἀ. ἀβύζαχτους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζάωνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Παθ. ὁ μὴ θηλασθεὶς Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Μῆλ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.: *Γῖδα ἀβύζαχτη Ἡπ. Προβάτα ἀβύζαχτη Λακων. Ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἀβύζαχτη ἀπὸ χιτὲς τὸ βράδυ Μῆλ.* 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ θηλάσας Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Καππ. (Ἀραβάν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Λακων. Σουδεν.) Σύμ. Σῦρ. (Ἑρμούπ.): *Ὁ γιός του εἶναι ἀβύζαχτος Μῆλ. Ἀρνι-παιδὶ ἀβύζαχτο Ἀρκαδ. Ἑρμούπ. Ἡπ. κ. ἀ. Τὸ παιδὶ ἔμεινε ἀβύζαχο, γι' αὐτὸ εἶναι σκαρτσασμένο (δὲν ἐθήλασεν ἐπαρκῶς, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔπρεπε καὶ ἔμεινε καχεκτικόν) Σουδεν. Συνών. ἀβυζάλιστος.*

ἀβυζόπιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβ'ζόπιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζοπιάνω.

1) Ὅστις δὲν ἔπιασεν ἀκόμη τὸ βυζί, δὲν ἐθήλασεν εἰσέτι εἴτε ἕνεκα καχεξίας εἴτε δι' ἄλλον λόγον, ἐπὶ βρέ-

φους μόλις γεννηθέντος: *Τὸ 'χ'νι ἀβ'ζόπιαστον ἀκόμα τοῦ πιδάκ'.* 2) Μεταφ. ὁ ἀσθενοὺς κράσεως, ὁ ἀδύνατος καὶ καχεκτικός, συνήθως σκαπτικῶς: *Διαόλ' ἀβ'ζόπιαστον, θέλ'ς νὰ τὰ βάλ'ς μὲ μένα!*

ἀβύζωτος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 29.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζώνω.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη βυζιά, μόνον ἐπὶ κορασίου, τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεπτύχθησαν εἰσέτι οἱ μαστοὶ: Ποίημ.

Καὶ οὐδὲ μικρὲς καὶ ἀβύζωτες χλωρὰ βοτάνια κόβουν, χλωρὰ καὶ ἀδροσοβόλητα, τὰ στήθη νὰ γυτέψουν γὰ νὰ βυζώσουν ἔνωρα καὶ νὰ γοργομεστώσουν.

ἀβύθιστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀβύθ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυθίζω.

Ὁ μὴ βυθιζόμενος ἢ ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐνθ' ἀν.: *Ἀβύθ'γου ξύλου (μὴ βυθιζόμενον εἰς ὕδωρ) Αἰτωλ.*

ἀβύσσι τό, ἀμάρτ. ἀβύσσ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄβυσσο.

Ἡ ἄβυσσος: *Στ' ἀβύσσ' εἰς θάλασσας.*

ἄβυσσο ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. κ. ἀ.—ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 160 ἄβυσσα Ρόδ. ἄβυσσα Ρόδ. ἄβυσσο Παξ. ἄβυσσος ὁ, Θράκ. (Σαρακκλ.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τρίκκ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. ἀφ'σους Β.Εὐβ. ἄβυσσος Ρόδ. ἄβυσσος Παξ. ἀβύσσο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄβυσσε Τσακων. ἄβυσσε Τσακων. ἄσ'βος ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 82 Πληθ. ἄβυσσα τά, Ρόδ. Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβυσσος, ὅπερ ὡς οὐσ. ἦδη μεταγν. Ὁ τύπ. ἄσ'βος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄσ'συβος, ὅπερ ἐγεννήθη κατὰ μετάθ. φθόγγ. Τὸ ἀρσ. ἄβυσσος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὑδατα πολλὰ θαλάσσης, λίμνης, φρέατος κττ. ἔχοντα βάθος πολὺ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τρίκκ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τσακων. κ. ἀ.—ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Θάλασσα, ποῦ 'ν' οἱ ἄντρες μας καὶ ποῦ 'ναι οἱ καλοὶ μας; —Τί νὰ σᾶς πῶ, καημένες μου, τὰ μαῦρα τὰ μαντᾶτα; Οἱ ἄντρες σας ἐπνίγησαν 'ς τὴν ἄβυσσόν μου κάτω

Ἡπ. || Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς: Φρ. Σὰν τὴν ἄβυσσον τῆς θάλασσας Ἡπ. *Ἄτου μέσα 'ναι ἄβυσσος μέγας Σύμ. Ἐπε τὴν ἄβυσσον (κατὰ κόρον) Ἡπ. Θέλει νὰ φάῃ τὴν ἄβυσσον (ὑπερβολικῶς) Λακων. Τρώει ἔναν ἄβυσσον Παξ. (Συνών. φρ. ἦπε τὴν ποταμοθάλασσα, τρώει τὸν περὶδρομο, ἔφαε ἔναν ἀβ'λέμονα-ἔνα περὶδρομο-ἔναν Ἄδη). Κρασί-νερό-χρήματα ἄβυσσος Λακων. Τί ἄβυσσος ποῦ 'ναι! (ἐπὶ παντὸς πράγματος ὑπάρχοντος ἐν πλησμονῇ) Κύθηρ. Ἡκαμε πεπόνια τὴν ἄβυσσον Σῦρ. Τὰ σταφύλια εἶναι ἄβυσσος Κρήτ. Ἐγινε τὸ λάδι ἄβυσσον Αὐλωνάρ. Ἐχει γρόσα ἄβυσσον (εἶναι πλουσιώτατος. γρόσα=γρόσια, χρήματα) Σίφν. Τοί ἄβυσσε ἀχράε! (τί πολλὰ ἀχλάδια!) Τσακων. Ἄβυσσε ὦ (ἄφθονον ὕδωρ) αὐτόθ. Εἶναι ἄβυσσος αὐτή! (ἐπὶ φλυαρίου γυναικός) Τρίκκ. Σκοτίδ' ἄσ'βος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ χρῆσις τῆς λ. πρὸς δήλωσιν τῆς πλησμονῆς ὑδάτων καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Πβ. Ἡσυχ. «ἄβυσσος» πέρας οὐκ ἔχοντα ὕδατα, ἄπειρα, ἀκατάληπτα. β) Βάθος κρημοῦ δυσθεώρητον, χάος Ζάκ. Τσακων. κ. ἀ.: *Μὴν κατεβῆς ἀπ'**

αὐτοῦ, γιὰτ' εἶν' ἄβυσσο Ζάκ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.
 γ) Χάσμα ἐδάφους ΝΠολίτ. Παραδ. 2,702. Συνών.
 οὐλῖα γ μ ἔ ν ο ς τό π ο ς . δ) Τὸ χάσμα, τὸ βάθος

τοῦ στόματος Ἀπουλ. (Καλὴμ.): "Αἶτον ἄβυσσο φαίνεται
 ἧς πάει οὐαίνοντα σὰ μία ἄρια συμπατία (ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ
 στόματός της φαίνεται νὰ βγαίνει σὰν ἓνα συμπαθὲς
 ῥύσημα). 2) Κόλασις Ρόδ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.:
 Νὰ πάγης 'ς τὴν ἄβυσσο τῶν ἄβυσσων! (ἀρὰ) Ρόδ. Νὰ πάγης
 τὰ ἄβυσσα! αὐτόθ. "Ω, ποῦ νὰ πάρ' ἡ ἄβυσσα καὶ νὰ πετρώ-
 νεται! (ἡ ἄβυσσος νὰ δεχθῇ τὸν λόγον καὶ ἡ πέτρα νὰ
 καλύψῃ αὐτόν! Λέγεται πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἀποδο-
 κιμάζομεν τοὺς λόγους) αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ δὲν ξέρομε ποιὲς δύνამες
 καὶ ποιᾶς ἄβυσσος δαιμόνοι,
 στρίγλες ποιὲς ἀνταρμιστήκαν

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη μεταγν. Πβ. Λουκ.
 Εὐαγγ. 8,31 «καὶ παρεκάλουν αὐτόν (ἐνν. τὰ δαιμόνια)
 ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν».

αβωλογύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. αβωλοῦριστος Νάξ.
 (Ἀτύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. β ω λ ο γ υ ρ ῖ ζ ω .

Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν ἀντεστράφη τὸ χῶμα βαθέως
 καὶ καλῶς, ὥστε νὰ διαλυθοῦν οἱ ὀγκῶδεις βῶλοι, ἐπὶ τῆς
 καλλιεργούμενης γῆς: Ἀβωλοῦριστος βαξέξ(κῆπος). Ἀβω-
 λοῦριστη πρᾶσά (πρᾶσιά). Τὴν ἄλλην ἐβδομάδα τό 'σκαφα, μὰ
 'τσὰ μόνο ποῦ τό 'σκαφα κί ὅτι νὰ τὸ ξανασκάβω, θὰ φρωθῶ,
 γιὰτὶ τό 'φηκ' αβωλοῦριστο ('τσά=ἐτσά, ἔτσι).

αβωλοκόπητος ἐπίθ. Σίφν. ἀβουλοκόπητος Σίφν.
 ἀσβωλοκόπητος Πελοπν. (Λακων.) ἀσβωλοκόπιστος Πε-
 λοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. β ω λ ο κ ο π ῶ , παρ' ὃ καὶ
 σβωλοκοπῶ. Τὸ ἀσβωλοκόπιστος ἐκ παρετυμ. πρὸς
 τὰ ἐκ τῶν εἰς -ί ζ ω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν συνετρίβησαν οἱ βῶλοι, ἐπὶ
 ἀγροῦ ἐνθ' ἄν.: Χωράφι ἀσβωλοκόπητο Λακων. Πβ. μεταγν.
 ἀ β ω λ ὸ κ ο π ο ς .

αγαβδ τό, Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν κίρσιον τὸ λοβέλλειον, παραλλαγή ὑπόψιλον
 (cirsium Lobelli var. hypopsilum) τῆς δημώδους οικο-
 γενείας τῶν ἀγκαθίων, τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compo-
 sitae), ζιζάνιον ποῶδες. [**]

αγάγγρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α γ γ ρ ῶ ν ω .

Ὁ μὴ παθὼν παράλυσιν τῶν μελῶν τοῦ σώματος εἴτε
 ἐξ ἀσθενείας εἴτε ἐξ ἰσχυροῦ πλήγματος ἐνθ' ἄν.: Ὅλεν τὸ
 κορμὶν ἀτ'ς ἐγαγγρῶθεν καὶ τ' ἔναν τὸ δέρον ἀτ'ς ἐπέμ'νεν
 ἀγάγγρωτον (ὅλον τὸ κορμὶ τῆς παρέλυσε καὶ τὸ ἐν χέρι
 τῆς ἔμεινεν ἀγ.) Χαλδ.

αγαδάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

1) Μικρὸς, νεαρὸς ἀγᾶς. 2) Πληθ. ἀγαδάκια τά,
 εἰρων. οἱ Τοῦρκοι: Τώρα δλεῖ δὲν ἔχομεν ἀγαδάκια, ἐπήγανε
 'ς τὴν Κόκκινη Μηλέα.

αγαδέλλι τό, ἀμάρτ. ἀγαδέλλ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Κυρίως ὁ μικρὸς ἀγᾶς. Ἡ λ. ἐν τῷ αἰνίγμ. Ἀπλώνου
 τοῦ πιφκέλλ', καθίς' τ' ἀγαδέλλ' (τῷ ὑπαινισσομένῳ τὸν χειρό-
 μυλον. πιφκέλλ' ἐκ τοῦ ἐπευκέλλι=τάτης).

αγαδέρι τό, ἀμάρτ. ἀγαδέρ' Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Μικρὸς ἀγᾶς: Ἄσμ.

Νὰ τὸ δώκῃ ἀγᾶς σταφύλι | κ' ἡ ἀγάδαινα κουλλίκι,
 τὰ μικρὰ τὰ ἀγαδέρια | νὰ τὸ δώκουν σιμιτέρια

(βανκάλ. σιμιτέρι=κουλουράκι).

αγαδικὰ τά, ἀμάρτ. ἀγαϊκὰ Κάλυμν. ἀγάδικα
 Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

1) Οἱ κύριοι, οἱ οἰκοδεσπότες ἐν σχέσει πρὸς τοὺς
 ὑπηρέτας Κάλυμν. Συνών. ἀ φ ε ν τ ι κ ᾶ . 2) Οἰκο-
 γένεια ἀγάδων, γενεὰ ἀρχοντικὴ Μεγίστ.: Ἄσμ.

Ἡ κόρη ποῦ σᾶς δίουμεν δὲν εἶναι ἀφ' τῇ σιράτα,
 μόν' εἶναι ἀπ' τ' ἀγάδικα κί ἀπὸν τὰ κουσουλάτα.

αγαδοπούλλα ἡ, Ἴων. (Κρήν.) Κρήτ. Μεγίστ.
 Πελοπν. ἀγαδόπουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Τέκνον ἀγᾶ ἄρρεν ἡ θῆλυ, συνήθως θωπευτικῶς ἐνθ' ἄν.:
 Ἄσμ.

Τούρκους σκοτώνουσι πολλοὺς καὶ πιάνουσι καὶ σκλάβους
 καὶ τέσσερ' ἀγαδοπούλλα ἀπὸ τσοὶ γενιτσάρους

Κρήτ.

Νὰ τοῦ δώσ' ἀγᾶς σταφύλι | κ' ἡ κυρὰ τὸ καρποφίλι
 καὶ ἡ μικρὴ -γ- ἀγαδοπούλλα | τὴ σακκούλλα μὲ τὴ βούλλα

(βανκάλ.) Πελοπν.

Τὸ ἔκοιρὲν τοῦ ἀγᾶς λιμόνια | τὸ ἔ ἀγάδαινα σουδώνια
 τὸ ἔ μικρὴ ἀγαδοπούλλα | ἔκοιρὲν τοῦ ἀποῦ οὔλα

(βανκάλ.) Μεγίστ.

αγαδωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Ὁ ὁμοίως πῶς πρὸς ἀγᾶν (ιδ. λ.)

αγαζιλάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α ζ ι λ α ε ὕ ω .

Ὁ μὴ ἐρραμένος μὲ γαζί, ὅπερ εἶναι εἶδος ραφῆς.
 Συνών. ἀ γ ᾶ ζ ῶ τ ο ς .

αγάζωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α ζ ῶ ν ω .

Ὁ μὴ γαζωμένος, ἦτοι ὁ μὴ ἐρραμένος μὲ γαζί:
 Ποδᾶ - φούστα ἀγάζωτη. Ματινὲς ἀγάζωτος. Ἐχω τόσα σεν-
 τόνια κομμένα καὶ μένουν ἀγάζωτα σύνθηθ. Συνών. ἀ γ α ζ ι -
 λ ᾶ ε υ τ ο ς .

